

Faludi Ádám

Egy HOLNAPLOPÓ naplójából

2016. június 2.

Holnap Földközeli, perigeum. 361 ezer kilométer távolra a napszél széle a Föld nevű bolygótól. Egy fehérvári presszóban (mi lehet ezeknek az ivataloknak és duhajdáknak a mai neve?) olvastam a falon: *Mentsd meg a Földet! Ez az egyetlen bolygó, ahol sört lehet kapni.* Mellette egy másik: *A borban bölcsesség van, a sörben szabadság, a vízben pedig baktériumok. Benjamin Franklin.* Több se kell a hatékony ügyintézéshez! Indulnod kell, bejárni mind a hét világot, és nem kérdezni az út porát. Milyen jó kis könyv ez a *Kérdezd az út porát.* (J. Fante) Tán két éve olvastam. („Fante volt számomra az isten.” Ch. Bukowski) A gánti Pedróban az *Új skatulyán az öreg gyufa is meggyullad* bukkan fel erre az emlékezetemben; no igen, a nyugdíjasokkal is kell törődni. Olyan fura, évek óta nyugdíjas vagyok, de velem egyáltalán nem kell törődni. *Téremtőim DNS-ében én vagyok az N.* Jó volt a keverőpultos. A kémialabor. Szóval a fehérvári két felirat a turbó üzemmóddal ajándékozott meg, következett a négyezer hengeres szerelmi ámok, és minden megoldódott. Az én nevezetes tervgazdálkodásom! Hány éves is? Lement ma a kötetbemutató a múzeumban, Marci és Sarki zenefürtöket improvizáltak alám, fölém, mögém, közém. Minden bejött, a hangminták, a diktafonos bejátszásom, és a szaxi is. Betépett oldalaim. Versképeimből állt az installáció, igen nagy anyag, nagyon jó minőségű nyomatok, megkaptam a múzeumtól. Nem lehetek érte kellőképpen hálás.

Úgy kezdődött, hogy a kertben vágtam egy formásan szétágazó akácágat, lecsupaszítottam, lelakkoztam, beleállítottam egy fenyőtalpba, és rácsipeszeltem a félrehallható, vagy éppen kedvenc kifejezéseimet. (Kaméliás tölgy, Szajha part, Ingyenes tisztások, Ott, ahol a Galla-patak által ér, dalbérlet, emléknýűvek, légítést, nézetgyökvonás stb.) Ha madárnak lehet költőfája, akkor a költőnek is lehet. Mellette álltam, előttem a mikrofon és a kottatartó a kéziratokkal. Évekkel ezelőtt hoztam egy akác csihatagot arról a rétről, ahol kölyökkoromban a teheneket legeltették. Azóta szép kis akácós lett itt belőle, volt honnan venni az ágat és a biztatást. Élete célegyenesében mondta egyszer nagyapám, hogy leül majd az akácfa tövébe, hátát nekidönti ennek az akácának és a könyveimet fogja ott olvasni. Honnan az ördögből vette, hogy nekem könyveim lesznek? Hogy író leszek majd? Háromnegyed ötkor seholy senki nem volt a tetthelyen. Kezdett bekeríteni „az az ősi szorongás.” Ötkor pedig telt ház. Kilián Laciék is eljöttek, így kerekedett ki részenként az egész. Tizenegyedikén ünnepi könyvhét, Takács Gyuri bátyámmal dedikálunk majd a Magyar Nap-

ló pavilonjánál (*A mélyrepülőgépek feketedobozából* – Prózanénémemtől.) Aztán még egy bemutató lesz Fehérváron egy napra rá. Két könyv egyszerre. Megdupláztam a felezési időmet. Aztán záróra, mert mindkét kertben tökéletes a zöld. A krumplibogarak báloznak, a bab nem látszik, az uborka sem, jajistenem! Ha rá gondolok, dr. Pánik bekopog mennysországom kapuján. „Szép időben mindenki ért a hajózáshoz” – olvasom a naptárlapon.

2016. június 15.

Na, ez meg már a Földtávol (apogeum) napja. 405 ezer kilométer, miközben nincs pilóta a gépen. Talán ezt a hónapot kedvelem a legjobban, meg persze a májust. A leghosszabb nappal ideje június 21. A nyári napforduló. Térdre, imára! (A naptáram szerint a nappal 16 óra 22 percig tart az éjszaka rovására, mert neki csak 7 óra 38 perc marad.) A műbolygók hónapja is a június. Az ISS (Iridium) a legnagyobb, a villogását nappal is látni. Miért jegyzek meg ilyesmiket? Kutya a bogáncsosban. Én most rengeteg csillagot látok, csillagködöket, felöltöttem magamat, és átmegek a Kékboltba néhány ampulla sörért. Szépen lemerültek az akkumulátoraim. Üdv másnaposság, helló doktor Alzheimer & Parkinson! Mielőtt lerázom füléről a csészét. Pedig nincs módom elheverni, mert keretbe foglalja minden napomat a kétszeri autózás anyámhoz. Egyedül lett, hanyatlik. Beszélgetés, vásárlás, gyógyszer, és a napi sovány vigasz. Kívánj szép álmokat. Nincs mit tenni. Szomorkodsz, örülsz, vársz. Hetente egyszer televágod a benzintankot, és veszel hat naponként tizenkét zsömlét. Bekerül a fagyasztóba. „Jobb, mint frissen, ha felmelegíted a villanytűzhely platniján!” Saját életről nem sok szó eshet. Cikk-cakkban próbálkozom, miként a vadnyúl. Piszok lelkiismeret-furdalásom van, ha elutazom muszájba, és éjjel érek csak haza. Kilencven év. De milyen kilencven év! És most csak az ujjak érzékelnek a szem és a fül helyett. Meg az emlékezet egy turmixgépen áteresztve. Micsoda asszony! Eszembe jut például az, amikor nagymama bekerült a fehérvári kórházba, és a Fehérvári út 12.-ben (Aba) ott maradt a baromfinép, a kutya, a maradék élet. Ó, az én mesebeli világom óriási udvartartása! Anyám hajnalban odaautózott hetekig innen Tatabányáról (hetven kilométer kétszer) megetetni a tyúkokat, jércéket, kokasokat, kutyát. Nem tudta, még, mit tehetne a megmaradtakkal. Aztán nyolckor ott állt a katedrán és tanított Tatabányán. És most a kampósbot keresi meg a kezét, a gyorsírásbajnok kezét, a gépírásbajnok kezét. Hogy a konyhájáról ne is beszéljek. Nyilván elgondolkodom; mekkora a biológiai kapcsolat közöttünk? „Sorolni nincs mit, siratni nincs kit.”

2016. június 20.

Holdtölte. Na ja, a költészet ítélet, nem foglalkozás. Az ítéletidő? Nos, az idő követi a világ lelkének szegényedését és hullámozó kedélyállapotát. Esetleg a világlélek követi az időjárást, bár ha ez igaz lenne, akkor a napi

trutymót talán szalvétával és evőeszközzel szolgálná fel mindnyájunknak. A brutálisan műveletlen és ostoba vallásszerűlt, aki felveszi durranómellényét és derékszíjához (övéhez) erősíti a tiszta gatyát meg a Viagrát, hogy a Paradicsomba érkezvén megfelelően tudjon elbánni a szűzlányok rajával, egyáltalán nem foglalkozik ilyesmivel. Az sem érdekli, hogy az egyetlen és megismételhetetlen élete ráfröccsen maradványaival egy épített világ köveire, falaira. És a vétlenekre. „A pokol a többi ember.” Fájdalommentes ivartalanítást vállalok. Ilyen idő lett. Beborult. Talán csak az árokba. „... a világ varázstalanítva lett.” Ahhoz képest mindenesetre, ami volt. A Fejek forradalmában írja Ian MacDonald: „A hatvanas évek azért tűnik számunkra aranykornak, mert a mai korhoz képest az is volt. ...Ma egymástól elválasztva, technikai bizgentyűkhöz ragaszkodva, általuk irányítva élünk, közösségi életünk jóvátehetetlenül összetört, s vele együtt életünk értelme is.” Steven Tyler az Aerosmith éléről pedig így: „Ma, ha jön valaki felém az utcán, nem tudom, hogy megölni vagy megölelni akar. Mit számít az, hogy most fel lehet menni az internetre, sms-t lehet küldeni vagy twitterezni lehet, amikor mi a kozmosszal tartottuk a kapcsolatot. Na jó, már kezdek olyan lenni, mint Oszkár a Muppet-show-ban. De hát a világ a legjobb úton halad a pokolba.” Nem arról van szó, hogy az ember szeretne hátrafelé zenélni. A verklit lehet visszafelé forgatni, de a dallamot nem, mondja J. Lec. De naponta észlelheted, hogy az elmeegógyintézet kulcsa elveszett. Ha nem kapcsolod be a rádiót, nem hallod meg a híreket, attól még jön a felhomályosított Ali baba a drótvágó ollóval. És panasszal él, mert tárt karok helyett eldobható szendviccsel várták. Szent gumicsónak! Európát – akár a csikket Humprey Bogart a Casablancában, megfontolt körkörös mozdulattal –, ugyanúgy hatástalanítják az Egyesült Álmok. Lassan betelik az épp aktuális klotyós könyveimből származó idézetekkel a karnyújtásnyira lévő fal velem szemben. Ülő helyzetben karnyújtásnyira, hogy pontos legyek. Olvasok, firkálok, ha arra érdemeset találok Általában nem avuló idézetek ceruzacsonkkal. A mai szentencia, a reggeli éledzés megvilágosító mondata, egy utcai díszkivilágítás, satori in Bánhida: „Mozart operáiban túl sok a hangjegy.” Talán a tavaszi köteteimről is összejön majd egy-két ilyen tömörségű recenzió. Vagy megint túlbecsülöm a háttérmunkát. A hátországot „ahol a céltalanul kódorgó egyetemisták íróként azonnali elismerést kaphatnak”. Nem én mondtam. Az irodalmi élet korhű jelmezben kukucskál kifelé a függönyrészén. Valami bizonyára elment vadászni. Ha már Dylan is megmorogja egy sikeres élet ellenére a jelen kínálatát, akkor nem a sopánkodás kopogtatott be hozzám. „Szeretném azt mondani, hogy költő vagyok és költőként gondolni magamra, de egyszerűen nem tudok a sok bunkó miatt, akit költőnek neveznek.” Nekem persze inkább a másképp *nemgondolkodókkal* akadnak gondjaim. Na, nem túl sok. Egy fejét levágod, kettő nő helyébe. És ilyenkor minimum Endrődi Szabó Ernő jut Faludi Ádám eszébe. Utolsó pár előre fusst játszunk.

A darálóban ma posta, csekkek, festékbolt, OBI – pizok drága a léc, amit a Gombolat-képek keretezéséhez kell használnom –, temető. Estére vettem a Borhálóban egy üveg bort. Lisicai ravasz, két Krúdy-fröccs kijön belőle és még marad is egy hagyományosra való. De miért akarok én még képeket keretezni be?

2016. június 27.

Utolsó negyed, Földköz (perigeum) 370 ezer kilométer. Hogyan lehetnék képes elképzelni ekkora távolságot? A dagály minimális.

Muscle woman, jó reggelt! „Miközben lélegeznek, örüljenek annak, hogy képesek rá.”

Utána kimentem a piacra lapockára vadászni, vettem két nyelvet is. Jó erős lett a tavalyi fokhagyma, mert hagytam, hogy másodéves legyen. Megbombázom alaposan a nyelvészeti találkozót a lábosban (fej-fej mellett, nyelv nyelv mellett), és lesz három (na jó, kettő) napra reggeli-vacsora. Évek óta nem főztem nyelvet, itt az emlékezés ideje. Hoztam virslit is, frankfurti levest láttam álmomban, meg Hatlapfejű Haraldot, amint éppen *reluxálni* szeretett volna. Detox, rehab, ami volt, lesz és marad. A tévében műMel Gibson. Kelkáposzta, víz és varázsige, ez a frankfurti hiteles receptje. És a virslikarikák végül természetesen. A lapockából meg sült lesz, hozzá köretnek vízben főtt krumpli. Nyár van és meleg, a kovászos uborka pedig ott sír az üvegben. Délutánra palacsintát kell sütnöm, jön a Palacsinta Pusztító Unokák Kommandója. Meg egy adag meggyes pité is, de inkább lepényt, ilyen napsütötte időhöz az jobban megy. A ráfordítás meg ugyanannyi. Fél óra varázslat, huszonöt perc tűz. Nem ártana két adagot összehozni, akkor maradna valamennyi, és vihetnék anyámnak is pár kockát.

Úgyhogy folyt. köv. Most az abba-napló ideje jött el. Majd este a többbit, ha még nem hanyatlom túlságosan és van mit. Tehát Abba. Abbahagyom. Most.

Na, tessék, itt az este. Ma éjjel szétrombolunk egy katonadalt, igaz Delius? Minden rendben a látogatás körül. Blitzkrigli jó, Übü király áldásával. Milyen jó kis összeállítás volt a Sóragyogású bánat! Hasonló költeményeket írtam akkoriban, mint azok a német ifjak abban az antológiában, csak engem elhajtottak velük általában az irodalmi életből. „Amíg én vagyok a szerkesztő, itt ilyen írások nem jelennek meg.” T. J. Kortársaság. Ó mily biztató és segítő gesztus volt! József és testvérei. Csak nekem kell szégyenkezniem miatta ideát. Megbocsátok, reluxálok. Detox, rehab, ami volt lesz és marad, a jelentéktelen jelentéktelent ragad. „Elismerem, hogy annak idején ágyúra lőttem verebekkel” & „Miért álltok fel naponta a történelmi helyzet magaslatára?” – írta ebben a sóragyogásban H. M. Enzensberger. A szabadság akkor innen nézve odalent Délen létezett. Sympatizáltunk vele rendesen.

Kíváncsi vagyok, hogy táblás előadásom képei hogyan jönnek majd a Magyar Műhelyben. Darabra is elég sok. Lassan aktuális a megjelelés. Az Opus is lesz talán a nyáron. Remélem, a cigis verset hozzák. A mai nap szövege a szemközti iskola udvarából jött. Napközis gyerekek, napközis tanító néniel sorversenyeznek. Tanító néni: Akinek tériszonya van, kihagyhatja a negyedik akadályt! A kerítéshez közel két alsós korú gyerek: – Neked van tériszonyod? – Nem tudom. – Én sem tudom, hogy van-e tériszonyom. – Kihagyjuk a négyes akadályt, jó? – Jó. Lehet, hogy tériszonyunk van.

Két százötven wattos falam áll kint az udvaron. Benyomjuk a Dave Clarc Five-t. Most úgy megkívántam a hatodikos koromat pecával. Ez a Dave Clark Five. Esetleg zene is lehetne utána. Száz watt elég a szomszéd miatt. Bár jól tűri. Olvad az aszfalt. A francba. Az egyetlen barátom letérdelt éjjel a vonat elé. Hetven méter fehér csík mészből. Nem merek arra menni. Mi az ördög történt itt? Hová mész barátom? A palacsinták elkelték. Inkább a How many more time a Led Zeppelintől. Hatvankilencben a kezdő tánclépéseink és a jövőnk. Múltunk már volt rengeteg. Ezt a dalt hallgattuk rengeteg cigarettafüstben a rengetegünkben. Hát elfüstöltünk. De a dal ugyanaz marad. Azt hiszed, így hagyom abba? Ilyen hajlongós-menekülősen? Muscle woman. Muscle woman. Nem az, akit gondolsz, nem az izomagyú, hanem a hüvelyes. Az önzáró, aki a tengerészeket kápráztatja el valahol Indián túl, amikor a színpadról banánokkal lövi őket alizmait használva remekül. És aztán kinyit ezekkel az izmokkal egy fémpalackos kólát is. Bazmeg, mondja az egyik német tengerész, akinek még nem volt magyar felesége.

Most mi lesz innentől kezdve?